

Het Poseidon Conflict

Istanbul beeft

Door John Veere

Fotografie omslag: Henk Jan Withaar

Vrede thuis betekent vrede in de wereld

Wees niet bang om de waarheid te vertellen

- **Mustafa Kemal Atatürk** -

PROLOOG

1187 v Chr.

Stilte! De stadhouder stampte met zijn staf op de zwart marmeren vloer en keek met een harde blik in het rond. Tegen de wand van de zaal bevond zich een verhoging waarop de senatoren weer één voor één plaats namen. Langzaam verstomde het rumoer.

"Dus als ik het goed begrijp vraagt u of wij samen met uw koning ten strijde willen trekken tegen Troje, een stad met zulke geweldige vestingswerken dat het sinds mensenheugenis niet meer aangevallen is. Een stad, die de doorgang naar de Middenlandse zee beheerst en die ons al jaren een veilige doortocht van onze handel waarborgt. En dat alleen maar omwille van één vrouw," zei de stadhouder met een van hoon doortrokken stem terwijl hij de boodschapper doordringend aankeek.

"Majesteit," antwoordde de man, "begrijpt u het alstublieft! Onze koning Meleanos is geen wraakzuchtig man. Maar nu zijn vrouw gekidnapt is door prins Paris van Troje, heeft hij toch geen andere mogelijkheid dan Troje de oorlog te verklaren!"

"Ik heb anders gehoord dat zijn vrouw maar wat graag bereid was om gekidnapt te worden door een jonge prins in plaats van haar dagen te slijten bij die seniele oude koning!." Een gelach steeg op vanuit de zaal. Wanhopig keek de man in het midden om zich heen, voelend dat hij het momentum aan het verliezen was. "Majesteit, hij heeft niet voor niets mij, zijn hoogste afgezant, naar u toegezonden. Koning Meleanos heeft groot respect voor u en wenst u aan zijn zijde op het moment dat hij de aanval inzet. Iedereen in de omgeving heeft zich bij hem aangesloten. Athena, Olympia, de meeste goden.... De koning zal u en uw stad rijkelijk belonen. Een deel van de oorlogsbuit is voor u. Zelfs mag ik u een deel van de belasting toezeggen die we zullen gaan heffen van ieder schip dat de Dardanellen langs vaart!"

"Een aandeel? Een aandeel van de belastingen?" De stadhouder keek in het rond naar zijn senaat. "Horen jullie dat?? We krijgen een aandeel in de belastingen voor ieder schip dat langsvaart. En wie mijn beste vrienden van de senaat zal die belasting moeten betalen?? Van wie zijn de schepen die door de Dardanellen varen?? Van ons! Het zijn onze schepen en de schepen van onze vrienden uit het noorden die ze willen gaan belasten!"

Opnieuw begonnen de senatoren door elkaar te schreeuwen. Het gezicht van de afgezant verstarde. Dit ging helemaal niet zoals hij verwacht had.

"Ik zal u iets zeggen waarde man," hernam de stadhouder het woord, "u biedt ons een geweldige kans aan! De aanval op Troje is gedoemd te mislukken. Onze eigen god Poseidon heeft de muren van Troje gebouwd in de tijd dat Zeus hem zijn goddelijke kracht ontnomen had.

Dat heeft hij zo geweldig gedaan dat die muren alleen door hem afgebroken kunnen worden! Die onneembare vesting aanvallen is gekkenwerk. Maar laat Meleanos vooral zijn gang gaan. Ik zal een verbond met Troje sluiten en jullie in de rug aanvallen!” Hij hief zijn armen op en balde zijn vuisten, ”De deur naar het rijk van Meleanos zal open staan zodra hij voor de poorten van Troje ligt en wij zullen zo door kunnen lopen naar de pleinen waar alleen nog jullie vrouwen en oude mannen zullen zijn om ons binnen te laten!”

Voor de derde maal brak er een storm van geluid los.

Van achter uit de zaal kwam een oude man naar voren. Zijn oranje mantel stak af bij de witte gewaden van de senatoren. Hij streek zijn rechterhand over zijn baard en boog licht in de richting van de stadhouder,

“Spreek, hogepriester!”

De man wachtte even tot het stil was en zei, “Majesteit, laten we niet vergeten dat Troje sinds lang de vijand is van onze almachtige Poseidon. Als zijn nederige dienaar waarschuw ik u dat u zijn toorn over u kunt afroepen als u een verbond sluit met zijn vijand!” Met vurige ogen keek hij de stadhouder aan, boog licht en liep een paar passen achteruit.

Alleen zijn schuifelende sandalen doorbraken de stilte.

“Oude man, Poseidon heeft Troje al jaren met rust gelaten dus waarom zou hij nu niet achter ons staan als wij een gouden kans krijgen om onze positie in de regio te versterken! Deze kans wordt ons gegeven door Poseidon zelf en die laten we ons niet ontnemen!” De stadhouder was gaan staan en keek met een onverzettelijke blik de zaal rond.

Nog éénmaal hief de hogepriester zijn hoofd op en keek naar de mannen rondom hem “Laat u niet leiden door hebzucht. Waak u voor de wraak van Poseiden!!”

“Is het niet uw taak om onze beschermheer met uw offers tevreden te houden?” antwoordde de standhouder. “Organiseer een groot offerfeest en hij zal aan onze kant staan! En u, mijn waarde..” zei hij terwijl hij de afgezant aankeek, “ik vrees dat we gezien deze ontwikkelingen niet kunnen toestaan dat u teruggaat naar de oude Meleanos. Wachten neem hem mee!”

Schoorvoetend en onder het geluid van oorlogskreten verliet de oudehogepriester de senaat en liep zo snel zijn oude benen hem dragen konden naar de grote tempel aan de overkant van het plein.

Hij keek op naar het hem enorme beeld van Poseidon waarnaast in een paar koperen schalen een zacht vuur flakkerde. Uit een kleine tas om zijn middel nam hij een hand vol gedroogde rozenblaadjes en zacht prevelend strooide hij de blaadjes in het vuur. Knisperend vlogen ze alle kanten op en verschroelden de mouw van zijn mantel. Alleen met de stenen beeltenis van de god voelde hij een eenzame kilte tot diep in zijn ziel doordringen.

3 maanden later.

Buiten de bescherming van de stadsmuur wreef Alexius zijn ogen uit. Als schildwacht had hij de ondankbare taak om de kustlijn te bewaken. Hij keek met een onbestemd gevoel over de zee waarover nu een dikke laag mist hing. Boven de mist kon hij nog net de heuveltoppen van enkele andere eilanden zien.

Ook al had hij hier jaren lang de wacht gelopen, ontspannen was hij niet. De laatste tijd had hij een scherp gevoel ontwikkeld voor naderend onheil. Zacht klotsten de kleine golven in een eindeloos ritme het strand op. Er viel geen enkel teken van de vijand te bespeuren. Toch waren zijn spieren tot het uiterste gespannen.

Wat met de ontvoering van de mooiste vrouw op aarde begon, was uitgemond in een strijd om de heerschappij van Troje zelf en daarmee zelfs over de heerschappij en controle over de hele Marmara Zee en de achterliggende Zwarte Zee.

Want wie Troje controleerde, controleerde de enige nauwe doorgang van die zeeën naar de Middenlandse Zee. En wie de controle over dit gebied had, had daarmee de totale handel van alle noordelijke rijken met het totale Middenlandse Zeegebied in handen. Alle handel met het land van de piramiden en de handel met zoveel nog nieuw te ontdekken gebieden. Met die macht in handen zou een nieuw rijk opgebouwd worden, machtiger dan alle koninkrijken tot nu toe.

De stadhouder had zich aan de zijde van Troje een machtig medespeler getoond. Vanuit hun legendarische stad, gebouwd op het machtige eiland midden in de Marmara Zee, kon men de noordelijke toegang tot de Trojaanse Bosporus controleren. Zo beheersten de stadhouder en de koning van Troje samen de poort tussen het Noorden en het Zuiden.

Maar nu, midden in de oorlog, stond Alexius daar op wacht. Onrustig. Alsof hij zich gewaar was van dreiging zonder te weten wat voor dreiging het precies was. Zijn zenuwen waren gespannen en een tinteling trok door zijn vingertoppen. Bij Zeus, hij kon het gevaar voelen!

De belangrijkste vraag was welke kant de beschermer van hun stad, de machtige Poseidon, had gekozen.

Stond de god van de zee en aardbevingen nog aan hun kant of had hij zich tegen hen gekeerd en stond hij als zoveel andere goden aan de kant van Menelaos?

Alexius tuurde voor zich uit.

Door die vermaledijde mist kon een schip ongezien de stad passeren zonder belasting te betalen, maar wat nog erger was, door die mist zouden verkenners de kust kunnen benaderen zonder gezien te worden.

In stilte vervloekte hij de stadhouder.

De prachtige, wit marmeren tempel van Poseidon vormde het centrum van zijn stad. Trots torende het boven de zilte wateren van Marmara uit. Een vast, onwrikbaar baken in woelige wateren en tijden.

Maar nu hadden ze een verbond gesloten met de vijand van hun beschermer.

Zeus zelf, had hem destijds zijn goddelijke status tijdelijk afgenomen en hem naar Troje gestuurd, waar hij voor de koning hoge muren rond de stad moest bouwen. Toen dat werk voltooid was beloofde de Trojaanse koning hem echter niet zoals hij hem beloofd had en daarmee had hij de gramschap van Poseidon over zichzelf en zijn stad afgeroepen.

Alexius schudde zijn hoofd.

Het kon bijna niet anders of Poseidon zou zich afkeren van de stad nu zijn stadhouder de kant van Troje gekozen had. Waarom hadden ze zich zo nodig moeten mengen in een geschil om een vrouw dat was uitgegroeid in een geschil tussen de goden?

Het was volkomen stil... De laatste twee dagen waren er abnormaal veel vogels vanuit zee komen aanvliegen. Zelfs de zeemeeuwen waren verder naar het vaste land getrokken en nu was er geen meeuw meer te zien. Een koude rilling van onbehagen liep over zijn rug terwijl hij verder langs de kust liep.

Hij tuurde door de mist.. vergiste hij zich of bewoog daar iets? Langzaam kreeg een vage schim vastere vormen.... Een boot? "Alexius!!!" riep een stem. Hij glimlachte en zijn spieren ontspanden zich. Arimedes was met zijn boot op zee. Iedere ochtend rond deze tijd kwam hij voorbij en riepen ze wat groeten of wat quasi serieuze verwensingen naar elkaar. Zodra Arimedes aan land zou zijn, zou hij een aantal van de vissen die hij gevangen had naar zijn huis brengen. Goede vrienden waren onbetaalbaar.

"Hé oude zeerot, je schreeuwt zo hard dat je de zeegoden wakker maakt en mij erbij!" lachte Alexius.

"Wat jij luie schildknaap! Moge alle landrotten voor eeuwig van mijn geliefde zee afblijven en hun nutteloze dagen tot in lengte van dagen slijten op hun stoffige aarde!" klonk het vanaf het water.

"Kijk maar uit dat Poseidon die afstandse boot van jou niet aan zijn speer rijgt," riep Alexius terug.

Plotseling werd hun gesprek doorkruist door een trilling van de bodem. Terwijl Arimedes verder lachte ging de trilling over in een heftige schok. Het was alsof de aarde onder hem vandaan werd getrokken! Direct verloor hij zijn evenwicht en viel hij met een harde smak op de grond. Het leek alsof de aarde tot leven was gekomen. Terwijl de adrenaline door hem heen schoot slaakte hij een gesmoorde kreet. Hij had de laatste jaren de aarde vaker voelen trillen, maar dit was totaal anders!

Met ongekeende kracht dreunde en zuchtte de aarde. In een fractie van een seconde drong tot hem door dat het kleine huis dat hij met zoveel zorg van balken en stenen gebouwd had, nooit berekend zou zijn op deze kracht. De trillingen van de beving schokten zijn hele lijf, terwijl hij angstig op de grond bleef liggen op het smalle pad langs de zee. De schokken werden heftiger en hij hoorde gegil vanuit de stad. Vreemde lichtflitsen doorboorden de mist. Hij keek in de richting van de stad die op de flanken van de grote heuvel gebouwd was en altijd zo vertrouwd boven zee uit had getorend. Het gegil werd nu overstemd door het donderend geraas van instortende gebouwen en delen van de machtige stadsmuur. Vanuit zee hoorde hij nu ook gekrijs. Met ontzetting keek hij naar het tafereel wat zich voor hem ontvouwde. Met grote snelheid trok de zee weg van het land. Terwijl de aarde voor zijn voeten brak en een gapende scheur zich opende, zag hij door de mist een enorme donkere muur van water op zich af komen. Zijn vermoeden was juist geweest. Poseidon, god van zee en aardbevingen, had toegeslagen en zijn hand uitgestrekt naar zijn stad.

2.

De oude tandeloze man floot naar zijn hond. Het beest kwam echter niet, maar bleef stokstijf voor de bebaarde mannen staan en liet nogmaals zijn tanden zien. Hoewel de man in het midden, met zijn ruige tulband en baard, geen liefhebber van honden was en ze liever uit de weg ging, had hij van dit mager scharminkel weinig te duchten. Toen het beest nogmaals hard blafte deed hij een stap naar voren en gaf hem een harde trap, waardoor hij jankend en piepend een meter of twee verder tegen de rotsen kwakte.

De oude man gromde van ingehouden woede en hief zijn wandelstok omhoog maar bedacht zich en zei niets.

Hij keek angstig om zich heen of er niemand anders in de buurt was. Alles wat hij zag was echter de grijsgele steppe met rotspartijen en de akker waarop hij zijn leven lang had geploeterd om zijn vrouw, zijn twee kinderen en kudde de kleine kudde geiten in leven te houden.

Half verscholen achter de rotsen stond zijn schamele woning van afvalhout en gedroogde klei.

"Ouwe, we komen de opbrengst halen. Precies zoals we afgesproken hebben," grijsde de leider van de drie, en spuugde op de grond. Een kalashnikov hing losjes om zijn schouder. Om zijn middel hing een riem met vijf handgranaten.

"We hebben niet de hele dag de tijd ouwe, kom op met de handel."

Met een angstige, maar vastberaden blik wenkte de oude man naar de drie.

"Kom," was het enige wat hij zei.

Met kleine, bevende passen strompelde hij naar zijn woning, waarvan het achterste gedeelte dienst deed als opslagruimte. Dit was het dan. Nu zou gebeuren waarvoor hij al maanden bang was. Even had hij de hoop gehad dat er na de komst van de buitenlanders iets zou veranderen. Hij had zich door de vele gesprekken met hen en door het gratis zaad dat ze hem gegeven hadden, over laten halen. Hij had gehoord dat sommigen uit een andere streek met succes de verandering hadden doorgevoerd. Maar ook had hij andere verhalen gehoord over hen die minder gelukkig waren.

Nu het moment daar was en hij wist dat hij aan het kortste eind had getrokken, kwam er een vreemd gevoel van opluchting over hem heen. Hij had niet toegegeven. Hij had zijn eigen wil gedaan, ook al zou dat hem het leven kosten. Hij rechte zijn rug en voelde zich plots de trotse man die hij vroeger was. Toen hij zijn schoonvader ging vertellen dat hij voor zijn vrouw zou zorgen als een vader, een koning en een goed

minnaar. Met een kordate ruk deed hij de deur van zijn opslagkamer open.

Dertig volle zakken stonden tegen de muur opgestapeld.

Terwijl de leider van de groep buiten bleef staan, stapte een van zijn adjudanten naar binnen en sneed een van de zakken open. Prachtig goudgeel graan stroomde naar buiten.

"Bij Allah," met een grote vloek greep hij de oude man bij zijn kraag.

"Wat heb je gedaan stomme ouwe zak, waar is het spul?!"

"Dit is wat ik heb geteeld," stamelde de oude man met een zo krachtig mogelijke stem. "Dit kun je krijgen. En je moest je schamen om Allah's naam zo te gebruiken."

"Je hebt geluisterd naar die heidenzonen van die duivelse Amerikanen en anderen die ons heilige land bevuilen," krijste de Talibanvoorman en sloeg de oude man met zijn geweerkolf tegen de grond. "Je hebt je laten verleiden en je bent tot hun slaaf geworden!"

Met een van pijn verwrongen gezicht richtte de oude baas zich weer op.

"Ik heb gedaan wat goed is voor mijn kinderen en mijn land. Neem het graan, neem het!"

Zijn stem stokte in zijn keel en hij was niet meer in staat verder nog iets te zeggen. De voorman gaf hem een harde duw, waardoor hij achteruit wankelde. Met moeite kon hij zich nog staande houden. De woedend grommende Talibanleider griste onder zijn riem een machete vandaan.

"Vuile verrader, voor lui als jou vechten we ons dood tegen die buitenlanders! Dat Allah je vervloeken zal; jou en die dochter van je. Die zullen we ook te pakken krijgen!!"

"Niet mijn dochter, nee.. nee ze is mijn oudste ..." De laatste gedachten van de oude man gingen uit naar zijn twee dochters en naar zijn vrouw die hij nu gauw terug zou zien.

De machete doorkliefde zijn hals en langzaam zakte hij op de grond. De grond die hij tot het einde toe als een trots man bewerkt had, met de gewassen waar hij zelf voor had gekozen. Terwijl zijn bloed zich vermengde met de aarde en het leven uit hem stroomde, besepte hij met een diepe rust dat hij zijn leven had verloren, maar zijn geloof en waardigheid had behouden.

Ondertussen was één van de adjudanten al begonnen het graan naar buiten te dragen. Ze zouden een paar man nodig hebben om het spul naar buiten te brengen.

"Dat is bij Allah de vijfde al waar we in onze regio geen opium meer van krijgen," gromde hij. "Maar voor hem tien anderen. Met dit lesje weten ze wat ze te wachten staat als ze niet gehoorzamen. Die verdomde buitenlanders kunnen wel denken dat ze ons kunnen controleren maar ze kunnen nog altijd maar een paar procent van onze teelt ontdekken. Haha, zolang we de wind er een beetje onder houden bij die boerenpummels, hebben wij het voor het zeggen."

Lachend wreef hij zijn machete schoon aan de broek van de oude man. "Nog twee boeren langs en dan kunnen we het spul naar het laboratorium brengen. Dan hebben we het lang niet slecht gedaan!" "Wat doen we met die dochter?" vroeg één van de anderen, "Je hoorde toch wat die ouwe zei? Mijn oudste dochter! Dat is niet meer de moeite. Laat maar lopen. Als je vanavond de zakken ophaalt met de wagen en ze is thuis en maakt moeilijkheden, dan doe je maar waar je zin in hebt,"

3.

Niet ver van de grens met Turkmenistan reden twee onopvallende grijze Toyota Landcruisers over een oude asfaltweg.

Vanaf de achterbank van de voorste wagen beet een gezette man de chauffeur toe dat hij voorzichtiger moest rijden. Hij haatte deze ritten. Het gebonk over de slechte wegen, het uitzicht; eigenlijk haatte hij alles aan dit land waar het gevaar overal op de loer lag. Waren het niet de Taliban strijders, dan waren het wel de verschillende stammen of, nog erger, de corrupte politie. Tegelijkertijd was dat precies wat hij gezocht had. Een plek om zijn handelswaar te kopen waar men andere dingen aan zijn hoofd had dan op hem te letten.

De chauffeur bracht de wagen tot stilstand voor een oude loods. Diverse roestige landbouwwerktuigen rondom de loods gaven de indruk dat het hier een gewone boerenerf betrof. De vier mannen die met machinepistolen rond de auto's stonden rijmde echter niet met dit beeld.

De achterportier werd opengedaan en langzaam stapte hij uit terwijl hij het machinepistool dat op zijn borst was gericht scherp in de gaten hield. Dit was ook zoiets wat hij haatte; de wetenschap dat hij hier overgeleverd was aan een paar ongeletterde schurken. Normaal was hij altijd degene die alles en iedereen in zijn omgeving onder controle had. Maar toch lag hier de basis van het drugsimperium wat hij de laatste jaren had opgebouwd. De door de Taliban gecontroleerde opiumteelt vond plaats in een gebied ter grootte van Frankrijk en Spanje samen.

In vroeger jaren was de handel voor kleinschalig eigen gebruik en was er enige export naar het buitenland, maar nu was dat totaal veranderd. De handel werd helemaal gecontroleerd door de Taliban en die bereikte daarmee een miljarden omzet.

En met miljarden aan financiering kon terreur tot in lengte van dagen voortgezet worden. Via honderden kleinere plantages werd de opium naar kleinere verzamelpunten gebracht. Vandaar ging het via kleine zendingen naar het laboratorium, waar het verwerkt werd tot heroïne. Hij had het jaren geleden goed gezien en had gezorgd dat hij het hele transport vanaf de bron tot aan de eindbestemming in handen had. Want juist daarmee was het grote geld te verdienen.

Een lange tengere man met ver uitstekende jukbeenderen en diepliggende ogen, kwam op hen toelopen, zeggende, "Weg met dat geweer! Is dat een manier waarop we hier onze gasten verwelkomen? Mijn excuses mr. Sultan, het is niet gemakkelijk om in deze contreien betrouwbaar personeel te krijgen met een beetje fatsoen in hun lijf."

"Dat is bij ons niet anders. Maar zorg wel dat je jongens zich verder gedeist houden."

"Ik zou niet willen dat onze beste klant iets overkomt. U weet hoe waardevol u bent," zei de gastheer terwijl de mannen elkaar een hand gaven.

"Alstublieft, komt u verder."

Even later zaten de twee mannen zwijgend aan een grote tafel met daarop 256 kilo heroïne. Achter ieder van hen stonden twee lijfwachten. Aan het hoofdeind van de tafel was de chauffeur van de bezoeker druk in de weer met monsters die hij van de drugs genomen had. Gebogen over reageerbuisjes werd hij zenuwachtig van de mannen die toekeken op zijn werk. Na een paar minuten zei hij: "Het is goed; het is dezelfde kwaliteit als anders." Hij zijn koffers dicht en verliet het vertrek.

"Ok," zei mr. Sultan terwijl hij met zijn rechterhand een denkbeeldig pluusje van de revers van zijn colbert veegde," dan kunnen we zaken doen."

"U had toch zeker niks anders verwacht van de kwaliteit," zei de man tegenover hem. "Dus nu betalen dan is de zaak rond. Hoeveel kilo verwacht u volgende keer?"

"Zelfde hoeveelheid over zes maanden. De omzet groeit onverwacht hard de laatste tijd," antwoordde de eerste. Hij legde een zwart leren koffer op tafel, trok het zegel met opschrift "diplomatic post" kapot en opende de koffer.

"Hier is de cash, exact zoveel als afgesproken, controleert u maar."

Nog diezelfde dag werd het transport van het materiaal naar Turkije via koeriers en trucks in gang gezet en zat de koper veilig in een privevliegtuig richting Erzurum. Stap één was gezet. Jarenlang had hij uitbreiding van zijn invloed gekocht door omkoping en afpersing. Er waren geruchten dat er ook geld naar de politiek doorstroomde, maar alleen hijzelf kende de namen en de details. Hij, en niemand anders, draaide aan de knoppen. Na de verkoop van deze hoeveelheid zou de financiering van zijn plan rond zijn. En dan kon het grootste project starten dat de wereld sinds lang had gezien. De toekomst van het land, maar bovenal zijn eigen toekomst, zou veranderen. In de loop van vele jaren had hij een fortuin opgebouwd met de verkoop van drugs. Toch wist alleen een handvol getrouwen voor wie ze werkten. Hij had gebruik gemaakt van de jarenlange terreur in het oosten. Keer op keer verbaasde het hem weer dat er zovelen waren die blindelings hun hele hebben en houden inclusief hun leven gaven voor wat hij beschouwde als heilloze doelen. Ze deden hun best maar; zolang hij maar buiten schot bleef en zijn rekening groeide!

Nog geen maand geleden had het geluk hem opnieuw onwaarschijnlijk toegelachen. Een warme gloed steeg op in zijn borst als hij er alleen al aan dacht. In het ruwe berggebied ver in het noordoosten van Turkije had hij in een oude boerderij die dienst deed als depot, de voorbereidingen voor de nieuwe drugslevering getroffen. Tijdens zijn

bezoek had de boer, een leeghoofdige nietsnut, hem iets laten zien dat zijn toekomstplannen in een klap had veranderd.

Hij was op aandringen van de man meegegaan de bergen in.

Bijna drie uur hadden ze over rotsen en sneeuw gelopen, terwijl zijn italiaanse Zalando's onder de modder en vol met krassen zaten. Hij had gefoeterd maar de man had geweigerd terug te gaan. "Eerst kijken, dan terug. U zult het zien. U zult blij zijn dat u mee bent gegaan."

De snijdende kou was tot in iedere vezel tot hem doorgedrongen en had zijn pas vertraagd tot een gestrompel. Keer op keer had hij stilgestaan en geest dat ze terug zouden gaan maar de boer had eenvoudig gezegd dat hij dan alleen terug kon en was doorgelopen. Wetende dat hij alleen de weg niet meer terug zou vinden was hij daarop achter hem aan gelopen. Een paar keer hadden ze zich verscholen achter rotsblokken omdat er een straaljager overkwam, waarschijnlijk op weg naar een dichtbij gelegen militair vliegveld. Op een smal pad dat schuin omhoog liep een grote kale heuvel op, had de boer eindelijk stilgehouden bij een kleine kloof die grotendeels verscholen lag achter een groot verweerd rotsblok. De boer had twee zaktantaarns tevoorschijn gehaald, er een aan hem gegeven en was de kloof in gegaan. De kloof bleek de ingang van een grot te zijn.

Het eerste deel van de grot had gladde wanden en moest ooit, tienduizenden jaren geleden, door de natuur zijn gevormd. Verlost van de gure wind, had hij de zure bedompte lucht diep ingeademd.

De boer had hem gezegd hem te volgen een donkere gang in. Oppassend dat hij zijn hoofd niet stootte aan de korte stalactieten was hij de man gevolgd. Zijn schoenen van vierhonderd dollar vervloekend, had hij de grootste moeite niet onderuit te gaan op de spekgladde, schuin aflopende ondergrond. Na vijf minuten had de gang zich weer verbreed en kwamen ze bij een enorme spelonk. In het schijnsel van de zaklantaarn zag hij dat de ruimte meer dan tien meter hoog, dertig tot veertig meter breed, en minstens zo diep moest zijn. In de ruimte had zich een grotmeer gevormd. Aan het plafond hingen enorme stalactieten die als enorme vingers naar grote steenbergen wezen die midden in het meer lagen. Verbaasd had hij naar de stenen gekeken. Hoewel hij in de laatste uren geen enkel teken had gezien van menselijke activiteit, waren deze bergen hier zonder meer door mensen neergelegd. Zonder op het meer te letten was de boer doorgelopen naar een ongeveer vijf meter brede gang waar een kleine waterstroom doorheen liep. De gang was bezaaid met glibberig steenpuin wat alle kanten op schoof zodra hij een stap verzette. Voorzichtig was hij verder gelopen hij totdat zijn linkervoet onder hem wegschoot en hij het volgende moment op de grond lag. In het donker had hij hij gevloekt en getierd en de boer die hem overeind hielp voor al het mogelijke verwenst.

"Voor ik nog een stap zet in dit hol wil ik weten wat we hier doen. Wat is dit voor een grot? Dat steenafval is hier door mensen neerlegd!"

"Nog even. We zijn er zo," had de boer geantwoord, "dadelijk begrijpt u alles," en liep verder over het pad langs de ondergrondse beek.

Nog geen veertig meter verder waren ze gestopt en was de boer bij het water geknield. Hij had zijn hand in het water gestoken en een hand modder van de bodem van de beek gepakt.

Terwijl hij zich bijlichtte met de zaklantaarn keek de boer hem grijzend aan. "Kijk dan!"

Met bonkend hart werd hem duidelijk wat de man bedoeld had.

Tussen het slijmerige geelgrijze zand schitterden minuscule stukjes goud....

De voorzienigheid had hem een onwaarschijnlijk fortuin in de schoot geworpen. Nadat de twee geologen die hij opgetrommeld had hun rapport hadden afgegeven en hij de enorme omvang van zijn ontdekking begon te beseffen had zich in zijn hoofd een plan gevormd dat zijn weerga niet kende. Tientallen tonnen goud lagen daar te wachten. Het feit dat het betreffende gebied staatseigendom was, de aanwezigheid van het militaire vliegveld en de onbenul van een boer die dacht dat hij mee zou mogen delen waren onbetekenend.

En toch was de ontdekking maar het begin geweest. Het begin van een veel groter, ja, allesomvattend plan. Het goud was uiteindelijk tot een detail geworden.

Onmetelijke rijkdom en onmetelijke macht.

Hij zou de mastermind zijn, de financiering was rond, zijn positie verzekerd. Nu zou hij de macht naar zich toe trekken. Het spel kon beginnen en hij zou zich door niemand en niets laten tegenhouden!

Terwijl de 23 jarige Russische schoonheid die hij kort geleden in een van de betere clubs had ontmoet hem kwam verwelkomen met een welverdiende James Bean old Whiskey, stak hij tevreden een sigaar op. Ja... hij had het goed voor elkaar.

Hij trok de giechelende blondine naar zich toe en gleed met zijn dikke vingers onder haar rok. Met een lichte zucht omklemde ze zijn hand met de binnenkant van haar dijen. Hij legde zijn sigaar neer en voelde de warmte tussen haar benen. Terwijl zijn vingers verder zochten verscheen er een brede grijns op zijn gezicht. Hij was blij met zichzelf en met zijn vorderingen.

4.

De door een sterke 8 cilinder aangedreven terreinwagen schokte van het ene rotsblok naar het andere. Hoewel er nauwelijks een mooiere omgeving voor te stellen was op deze voorjaarsdag, was er weinig reden om van het uitzicht te genieten.

De nog besneeuwde bergwanden, waar hier en daar een dennenboom trachtte de enorme verschillen in de seizoenen het hoofd te bieden, gleden traag voorbij. Veel te traag. Salim had het er niet op. Dit traject was veel te open. Het ruwe terrein met zijn uitstekende rotsen bood een legio aan mogelijkheden voor een hinderlaag. En hier in het oosten van het land waren nog altijd veel te veel wapens en mensen die ze wisten te gebruiken.

Op het open terrein waren in de winter in ieder geval lange tijd sporen te zien als er iemand door de sneeuw had gelopen. Maar hier was de ander, voor wie het tenslotte een thuiswedstrijd was, altijd in het voordeel. Zij zelf waren echter op vreemd terrein.

Salim keek naar Zafir die recht tegenover hem zat en probeerde de gewonde Burhan zoveel mogelijk te ondersteunen. De wagen schokte door een kuil en een kreun ontsnapte aan Burhans samengeperste lippen.

Er werd nauwelijks gepraat. Tijdens een dergelijke patrouille was iedereen normaliter al stil. Maar de vermoeidheid en de gebeurtenissen van de afgelopen nacht had nu zelfs Ahmet, de grootste branieschopper van het stel, de mond gesnoerd.

Maandenlang hadden ze een team gevormd. Een goed team! Als specialistische verkenningseenheid waren ze volkomen op elkaar ingespeeld. Eerst kwam de groep, waarin iedereen zonder een woord maar met het kleinste teken, exact wist wat hem te doen stond. Je voerde je taak zo goed mogelijk uit en je ging er blindelings van uit dat je maat zijn taak goed volbracht en jou net zo goed beschermde als jij hem.

Verspreid over de laatste maanden hadden ze diverse hachelijke opdrachten uitgevoerd, in het binnenland maar ook bij,- en zelfs over de grenzen. Keer op keer hadden ze hun missie kunnen volbrengen zonder dat er een schot gelost was.

Maar dit keer was alles anders geweest. Een rilling liep over zijn lijf terwijl hij dacht aan de gebeurtenissen van de afgelopen nacht.

Terwijl ze door een diepe kuil reden en hij met zijn hoofd bijna tegen het dak van de terreinwagen stootte, probeerde Ahmet de spanning te breken en zei: "He Burhan, heb je hiervoor nou al die jaren in je boeken zitten leren! Dan mag je wel een hoop aandelen hebben, maar daar zit je

nu in deze shitkar. Je doet er echt alles aan om er achter de verpleegsters aan te zitten he! Je laat je zelf als schietschijf gebruiken!" "Hou kop nou maar slijmbal!" antwoordde Burhan met een pijnlijke grimas op zijn gezicht. "Je piept nog wel anders als we met deze bak schroot een voltreffer krijgen."

Zafir was het gebekvecht blijkbaar zat en zei: "He, hou toch allebei je bek dicht zolang we nog zo dicht bij de bergwand zitten! Hoever moeten we nog?"

Hossein, de chauffeur, antwoordde; "Nog een minuut of 40. Over een kwartier verlaten we de bergwand en steken de rivier over. Er moet daar een kleine brug zijn. En dan nog tien minuten tot de controlepost en de grote weg."

Ze hadden de opdracht gehad om naar een afgelegen boerderij te gaan en daar te observeren. De locatie zou gebruikt worden voor terroristische of illegale activiteiten. Het was hun taak om uit te zoeken wat er daar precies gaande was. Ze hadden geprobeerd om langs de zuidzijde van een lange bergrug door te dringen tot achter de boerderij. Met de terreinwagen waren ze het doelwit tot op drie kilometer genaderd en dat laatste eind hadden ze gelopen. Terwijl Hossein achter was gebleven om de auto te bewaken, waren de anderen bewapend met hun machinegeweren eerst door het bos getrokken. Het laatste stuk was over een slecht beschut terrein gegaan, maar ze hadden geen enkel teken van wachtposten of iets dergelijks gezien. Vanaf 700 meter afstand hadden ze anderhalve dag lang de gang van zaken op de boerderij gadeslagen met hun verrekijkers en later met de nachtkijkers.

Op het oog was er niets bijzonders te zien geweest. Er woonde een gezin bestaande uit een boer, zijn vrouw en twee jongens van een jaar of zeven. De kinderen speelden, de vrouw rommelde in en rond het huis en de man was aan het werk in de naastgelegen walnoten boomgaard.

Toen de duisternis was ingevallen waren Salim en Burhan nog dichterbij gekropen en hadden zich verschanst achter een kleine vervallen stenen muur die waarschijnlijk ooit dienst had gedaan om het vee binnen te houden.

De nacht had lang geduurd en om de beurten hadden ze zo goed als mogelijk wat geslapen. Terwijl de kou zijn spieren verkilte totdat hij zich nauwelijks meer bewegen kon, vervloekte Salim dit werk. Thuis had hij zijn vrienden met veel bravoure verteld van hun gevaarlijke opdrachten in de onherbergzame omgeving. Maar na uren observeren in de kou, zonder te weten of er überhaupt iets zou gebeuren was de romantiek van een geheime opdracht ver te zoeken. Om vier uur 's ochtends had Burhan hem een por gegeven. Nog half versuft van de slaap richtte Salim zich op en wreef over zijn stijve nek.

"Daar! Een lichtsignaal!" fluisterde Burhan terwijl hij naar de rand van het bos wees, ongeveer vijftig meter bij hen vandaan.

"Ik zie niks," antwoordde Salim.

"Er is twee keer geseind. De eerste keer wist ik het niet zeker, maar net kwam het tweede sein!"

Hij had het nog niet gezegd of er volgde weer een lichtsignaal, direct gevolgd door een antwoord vanuit de schuur die direct naast het huis stond. Vier korte flitsen en één lange. Vanuit de bosrand kwamen drie mannen naar de loods toegeslopen. Met de nachtkijkers, het nieuwste van het nieuwste uit de wapenfabriek in Ankara, staken ze echter zo helder af tegen de achtergrond als een kampvuur bij nacht.

De loods ging open. Een gezette man ging naar binnen terwijl de anderen voor de loods bleven staan.

"Shit, we kunnen niet dichterbij komen zolang ze daar buiten staan," fluisterde Salim.

"Ik zit hier best, ik zit er niet op te wachten om ontdekt te worden als ze naar buiten komen," antwoordde Burhan.

Salim gromde iets terug en zonder verder geluid te maken wachtten ze. Zeker van hun veiligheid staken de mannen bij de deur een sigaret op. De gloeiende puntjes dansten door het donker.

"Zie je dat, ze hebben allebei een automaat over zijn schouder hangen!" zei Burhan.

"Ik heb het gezien. AK 47," antwoordde Salim terwijl hij onbewust zijn grip op zijn eigen geweer verstevigde.

Na tien minuten ging de deur van de loods weer open en kwam de gezette man weer naar buiten, gevolgd door de boer.

"Dwaas! Een voorschot!" zei de in een camouflagepak gehulde dikzak. "Je krijgt het percentage wat ik je toezegd heb en geen cent meer. De hele onderneming kost bergen met geld voordat we ook maar een klein beetje winst hebben. We moeten überhaupt nog maar zien of we wat winst kunnen maken."

"Je weet net zo goed als ik dat we bovenop een fortuin zitten. Je hebt beloofd alles te zullen delen!"

"Delen we dan ook de kosten? Toe dan! Maak het geld maar naar me over! En regel dan ook het feit dat het land niet van jou is. De grond is van de staat nota bene! Los jij dat dan op?"

"Je bent een duivel! Ik had je nooit in vertrouwen moeten nemen," jammerde de boer.

"Je hebt niks. En dus ook recht op niks. Voor alles wat je krijgt zou je me dankbaar moeten zijn jij onderkruispel," schreeuwde de man terug.

De boer liep op de man af maar de twee wachten grepen hem beet.

"Ik zal wel een ander zoeken en zorgen dat ik daar krijg waar ik recht op heb!" krijste hij.

"Recht? Terwijl ik de zaak mag financieren en alle risico's loop?" brulde de ander met overslaande stem. "En dat na alles wat ik voor je heb gedaan!"

"Jij voor mij gedaan hebt? Je hebt hier je hele drugshandel opgezet en ik heb nooit een cent van je gezien, jij varken!"

"Wie heeft ervoor gezorgd dat zich hier nooit iemand heeft laten zien terwijl jij hier een uitvalbasis voor je zogenaamde vrijheidsstrijders runde? Jij...jij ondankbaar zwijn!" antwoordde de ander terwijl hij een kleine revolver uit zijn jas haalde.

Vertwijfeld keek de boer naar het wapen en dan naar de twee mannen die hem vasthielden

"Zien jullie niet wat die man doet? Hij is een duivel! Hij bedriegt jullie! Net zo goed als mij. Je bent een zwijn!"

Twee droge schoten klonken in de duisternis en met een gezicht vol ongeloof zakte de man door zijn knien.

"Shit...", fluisterde Salim, maar Burhan was met zijn geweer in de aanslag al opgesprongen, vuurde in de lucht en gilde, "Handen omhoog, wapens neer!"

"Iul, wat doe je nou?! " riep Salim terwijl hij ook opsprong. Tijd om een antwoord te geven was er niet, want onmiddellijk volgde er een salvo uit een paar automatische geweren. Achter hen mengden nu ook Zafir en Ahmet zich in het vuurgevecht. Vanaf het erf klonk geschreeuw. Weer weggedoken achter de dekking van de muur snauwde Salim, "wat voor de donder deed je nou man, we zitten nu mooi in de shit. En we mochten niet aanvallen!"

"Die kerel schoot die ander gewoon hartstikke dood, hij was nota bene ongewapend!"

"Ja en?? Laat ze elkaar afmaken maar nu zitten wij ermee! Dekking naar de klote en we moeten nog het hele eind terug!"

Een nieuw salvo klonk en automatisch doken ze in elkaar. Vanuit het bos achter hen antwoordden hun vrienden het vuur wat Salim de gelegenheid gaf even boven het muurtje uit te kijken. Voor de schuur lag het lichaam van de boer maar de rest van het terrein leek verlaten. Niets was echter minder waar want vanuit de bossages schuin rechts van hen werd opnieuw gevuurd, en een kogel boorde zich net naast Salim in de oude muur. Onmiddellijk beantwoordden zijn maten het vuur.

Benauwd keek Salim rechts van hem. Daar was geen enkele dekking; het muurtje eindigde nog geen vijftien meter verderop. Daarachter bevond zich een stuk open veld wat reikte tot de bosrand, zo'n veertig meter verderop. Een stuk van niks voor een geoefende schutter.

"We moeten maken dat we wegkomen hier. We zitten hier fout!"

"Ik weet het! Op het moment dat Zafir het vuur opent kruipen we terug. Blijf laag!"

Burhan richtte zich een stukje op en vuurde een paar keer in de richting van het bos.

Direct schoten ook de mannen achter hen een salvo en zo vlug ze konden kropen de mannen bij de muur vandaan, naar achter. Blijkbaar hadden hun vrienden in de gaten wat er gebeurde en verhevigden hun spervuur. Gebogen rende Salim zo hard hij kon richting de beschermde bosrand. Halverwege liet hij zich vallen in een kleine verdieping in het veld. Met een schok realiseerde hij zich dat Burhan niet achter hem aan kwam. Zijn hoofd tegen de grond drukkend om de kogelregen te ontwijken, hoorde hij Zafir schreeuwend aan komen stormen.

"Burhan!" Saliem keek om en zag Burhan tien meter achter hem op de grond liggen. Het dodelijke gefluit van de kogels negerend, sprong hij op en hielp Zafir die Burhan bij een schouder had gepakt en hem achter zich aan trok.

Als door een wonder bereikten ze zonder verder geraakt te zijn de betrekkelijke bescherming van het bos.

Terwijl Ahmet onophoudelijk doorging met schieten, keek Salim naar Burhan die met een van pijn vertrokken gezicht zijn hand op zijn bovenbeen hield.

"We moeten als de sodemieter weg hier. Ik heb Hoessein gezegd steun te vragen," zei Zafir terwijl ze Burhan tussen hen in op hun schouders namen.

"Wegwezen hier!" riep Salim tegen de anderen, en zo snel als hij kon rende hij het bos in. Nog even sloegen links en rechts kogels in de bomen. Onder dekking van het vuur van Ahmet renden ze zo goed en zo kwaad door het donkere bos.

Een enorm gegier klonk van een snel naderbijkomende straaljager. Vanuit zijn ooghoeken zag Salim een lichtspoor door de lucht schieten gevolgd door een enorme ontploffing.

Toen de echo verstomde bleef allen het gehijg, het gekreun van Burhan en het gekraak van takjes onder hun voeten over. Voor de rest was het stil. Doodstil.

Salim keek om zich heen en ontspande zijn schouders die inmiddels pijn waren gaan doen vanwege de ongemakkelijke houding in de wagen en vanwege de spanning van de afgelopen uren. Er was geen enkele aanwijzing dat ze gevolgd waren.

Ook bij de anderen verdween de spanning nu ze van de bergwand wegreden en richting de brug over de bergstroom gingen. Salim staarde naar het heldere water waar ze nu overheen reden. Over een maand zou dit uitstekend water zijn om forel te gaan vissen. "Alleen dan niet in militaire plunje," dacht hij wrang. Midden in de stroom staken enkele keien boven het wilde water uit. Nog altijd zat er een dikke ijskorst op de keien. In de lucht waren helderwitte strepen van ijskristallen te zien achter een vliegtuig hoog in de lucht. In de verte zag hij de spitse

toppen van de minaretten van een dorpsmoskee. Op tweehonderd meter afstand stond een jonge knul midden in de sneeuw te zwaaien met een grote grijns op zijn gezicht. Vredig.

Vredig.. met die laatste blik in zijn ogen, terwijl Ahmet waarschijnlijk aan zijn voormalige vriendin dacht, Hossein zich alleen maar bewust was van het ontwijken van zoveel mogelijk kuilen en keien op de weg en Zafir voor de zoveelste keer bedacht hoe hij over een paar weken zijn vriendin ten huwelijk zou vragen, hield voor Salim en zijn buddies het leven op te bestaan.

Een milliseconde nadat de knop was ingedrukt, was de elektrische stroom in het ontstekingsmechanisme in werking getreden. Vier kilo C4 was tot ontploffing gekomen met een kracht die iedere verbeelding overtreft. De gepantserde onderdelen van de wagen hadden geen schijn van kans tegen de enorme drukgolf die het staal uiteen deed rijten en omkrullen. De metaaldelen drongen met onwaarschijnlijke kracht door weefsel dat die krachten onmogelijk kon weerstaan.

Het verschrikkelijke moment dat Salim nog leefde omdat hij het ongeluk had dat zijn vitale delen niet direct vernietigd werden, kon hij in een onbeschrijfelijk gevoel van adrenaline en pijn alleen nog maar denken dat de anderen al dood waren. Gelukkig voor hem trad de dood een enkele seconde daarna ook in. Een seconde waarin hij zijn leven aan zich voorbij zag trekken, zijn vader zijn moeder, zijn grote zus en zijn oogappeltje, zijn kleine zusje die met haar donkere krullen altijd het liefste in zijn leven was geweest. Zijn vriendin Nihal waar hij zijn leven mee had willen gaan delen en waar geen van zijn makkers vanaf had geweten. Een seconde waarin hij een jonge knul met een apparaatje in zijn hand hard weg zag lopen, een seconde waarin een vraag zijn getroffen geest doorkrijste....die vraag was de zinloosheid van zijn sterven.